

Interview met Norbert Schwaiger: de gebouwen van de Raad in Brussel (Brussel, 22 november 2006)

Source: Interview de Norbert Schwaiger / NORBERT SCHWAIGER, Raquel Valls.- Bruxelles: CVCE [Prod.], 22.11.2006. CVCE, Sanem. - VIDEO (00:06:43, Couleur, Son original).

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)
All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.
Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_norbert_schwaiger_de_gebouwen_van_de_raad_in_brussel_brussel_22_november_2006-nl-f6c6fa5d-98fc-4bf6-96e7-75d06e7fc2ec.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Norbert Schwaiger: de gebouwen van de Raad in Brussel (Brussel, 22 november 2006)

[Raquel Valls] Kunt u iets vertellen over de oude locatie van de Raad en de verhuizing naar het nieuwe Justus Lipsius-gebouw in 1995?

[Norbert Schwaiger] Toen ik in 1969 in dienst kwam, zat de Raad nog in het Ravenstein-gebouw in het centrum van de stad, tussen de Grote Markt en het Koningsplein met het koninklijk paleis. Het was een gebouw in traditionele stijl dat niet met het oog op de komst van de Raad was ontworpen. De vergaderzalen, tolkencabines en andere faciliteiten moesten dan ook in het bestaande interieur worden ingepast. Dat ging ook prima, totdat de eerste uitbreiding zich aandeede. Om te beginnen kwamen er toen nieuwe taken bij, deels al eerder gepland en deels ook niet, maar vooral moest er plaats worden geboden aan negen delegaties in plaats van zes. Anderhalf keer zoveel als voorheen, dus. En daar bleef het niet bij. Denk bijvoorbeeld maar aan de extra tolken die nodig waren of aan de organisatorische druk die de groei met zich meebracht.

De top van Den Haag heeft onder andere het startschot gegeven voor de uitbreidingsonderhandelingen. Op dat moment was elke vierkante centimeter van het Ravenstein-gebouw al benut. Nu stond er naast de Commissie een leegstaande toren, het zogenaamde Karel de Grote-gebouw, die daar door een vooruitziende aannemer was neergezet. Daar zijn de eerste technische toetredingsonderhandelingen gehouden. Het politieke overleg vond onder andere plaats in het Ravenstein-gebouw en het Egmont-paleis. Op het moment van de ondertekening van het toetredingsverdrag was de verhuizing naar het nieuwe Karel de Grote-gebouw al in volle voorbereiding. Ook die toren was niet ontworpen als zetel van de Raad, maar in ieder geval was het een modern gebouw met verplaatsbare wanden die de inrichting van de vergaderzalen en andere ruimtes, zoals het personeelsrestaurant en de ontvangstbalie, een stuk makkelijker maakten. Veel moet u zich daar overigens niet bij voorstellen. In vergelijking met de onderkomens van kanseliers of presidenten was het allemaal erg bescheiden.

Niet dat dat per se de opzet was, maar het stoorde de lidstaten ook niet echt. Prestige telde niet. Misschien had dat wel gemoeten... Op foto's van de Raad werd vaak het Berlaymont-gebouw getoond. Dat oogde namelijk groter en imposanter. Op afbeeldingen van het Schuman-plein zag je op de achtergrond de kleinere Karel de Grote-toren staan, dat een soort bijgebouw van het Berlaymont leek. Nu ben ik weliswaar ambtenaar-af en dik ik het misschien wat te veel aan, maar helemaal ongelijk heb ik niet, geloof ik. In ieder geval beviel het Karel de Grote-gebouw ons prima. We zaten vooral dicht bij de Commissie. Voor het werk was dat wel handig. Je kon er zo heenlopen. Met de beveiliging was het misschien niet zo best gesteld, maar toen hadden we ook nog geen last van terrorisme zoals nu, nietwaar?

Na de uitbreiding met Griekenland en vervolgens Spanje en Portugal werd duidelijk dat er naar ruimere behuizing moest worden omgezien, vooral ook omdat er nieuwe werkerterreinen aan zaten te komen. Bovendien waren er intussen wat knopen doorgemaakt over de zetels van de instellingen. De Raad was namelijk huurder van eerst het Ravenstein-gebouw en daarna de Karel de Grote-toren, net zoals de Commissie het Berlaymont-gebouw huurde. Dat kwam doordat nog niet definitief vastlag waar de instellingen gevestigd zouden worden. Toen dat eenmaal rond was, besloot de Raad om een eigen gebouw neer te laten zetten. De bouw van het Justus Lipsius werd geleid door de Belgische regering en meer in het bijzonder de minister van Openbare Werken, die daarvoor een locatie aan de overkant had gekozen. Zo bleef het zenuwcentrum intact, zeker met de komst van het Parlement op een steenworp daar vandaan. Er ontstond een soort Europese wijk. Dat deed het imago ook goed en had bovendien een zekere symbolische waarde.

In ieder geval werd het gebouw op onze behoeften afgestemd. Daarbij werd natuurlijk ook al een eindje vooruitgekeken. De studio is daar een voorbeeld van. Er werd toen al rekening mee gehouden dat die er zou komen, al is het er pas kort geleden echt van gekomen, ruim tien jaar na de verhuizing. Intussen hebben de recente uitbreidingen ook alweer extra aanpassingen nodig gemaakt, nog afgezien van de beslissing om de Europese Raden voortaan altijd in Brussel plaats te laten vinden. De praktische wijzigingen die daarmee gepaard gingen, zoals extra beveiliging en een goede toegankelijkheid, konden hier het best worden uitgevoerd. Soms met de nodige moeite, daar niet van, maar in ieder geval makkelijker dan in een gehoord

gebouw.

Toch moest er op een gegeven moment extern kantoorruimte worden gehuurd, soms ook vanwege de aard van de werkzaamheden. Zo zitten de militaire diensten in een apart gebouw, omdat de beveiliging daar nog zwaarder moet zijn dan voor de overige onderdelen van de Raad. Nu is het zover dat alles is geregeld zoals het moet. Niet dat er nog eindeloos rek in zit, maar er is nog wel marge voor verdere groei. Het centrum hier is operationeel. Met de inrichting van een grote vergaderzaal en een persruimte lopen bijvoorbeeld de Europese Raden op rolletjes.